

lader sig paavirke af Udtalelser af den Art. Naturligvis indrømmer jeg, at man ikke behøver at tage Hensyn til Forsøg paa at benytte vor Afstemning imod os; thi er man et Fjertal, faaer det Intet at betyde praktisk; men ligesom de Herrer søle bringe til at sige os, at vi ikke skulle lade vor Afstemning nu paavirke af, hvad der vil komme i Fremtiden, ligesaa nødvendigt finder jeg det at advare imod at tage anden Notits deraf end denne, at naar man nu gaar ind paa Dyrctidstillæget, vil og skal det nok fra den anden Side ansjres som en vægtig Grund for, at man maa sætte den normale Lønning, hvor den nu staar, med Dyrctidstillæget. Jeg kan gaa et Skridt videre endnu og sige, at selv dette, at der iaar er daarlige Udsigter for Landmanden eller Skatteyderen, sandsynligvis, naar vi desuagtet vedtage Dyrctidstillæget, vil blive vendt imod os, idet man da vil lægge os paa Sinde, at ere vi iaar, saaledes som Forholdene vare, gaaet ind paa Dyrctidstillæget, kan dette ikke betyde Andet, end at vi ogsaa dermed have godkjendt, at Embedsmændene burde have dette Tillæg. Man vil da nok indrømme, at Forholdene for Skatteyderne vare ikke de mest glimrende, men ogsaa det vil blive vendt mod os som en af de stærkeste Grunde for, at Lønningerne fastsættes med Dyrctidstillæget. Dette har jeg villet fremføre for at advare ærede Medlemmer imod, at de lade sig paavirke af Udtalelser af den nævnte Slags, ligesom jeg sluttelig skal gjentage, at det vilde glæde mig, og at jeg tror, at man vilde handle i Alles velforstaede Interesse ved at stemme for Forslaget under Nr. 84. Man vil ikke derved komme til at gjøre Noget Uret, og jeg forstaar ikke, hvorledes nogen Venstremænd eller Demokrat kan finde det rigtigt at give Dyrctidstillæg til Lønninger udover 2,500 Kr. Jeg ialtfald kan ikke se, at det er nogen demokratisk Handlemaade at gjøre det.

Jørgensen: Under Forhandlingerne om Dyrctidstillæget har det været omtalt, om vi have Dyrctid eller ikke, og jeg vil sige, at ogsaa for mit Bedkommende er Besvarelsen af det Spørgsmaal væsentlig bestemmende for, om vi skulle give Dyrctidstillæg eller ikke. Men der er en anden Side af Sagen, som jeg mener, vi ikke kunne lade ude af Betragtning, og det er Hensynet til Skatteyderne; vi maa stille dem op overfor Embedsmændene og afveie, om ogsaa Indtagterne flyde saa rigelig ind for dem, thi de skulle jo ogsaa leve. Det er ganske rigtig, det indrømmer jeg, at vi bør Lønne vore Embedsmænd saaledes, at vi kunne være sikre paa, at vi kunne faae Mænd, der ere uddannede saaledes, at de kunne varetage deres Embede. Vi vilde stude os selv mest, hvis vi Lønnede dem saa knapt, at vi ikke kunde faae dygtige Mænd. Det er der vist heller ingen Tale om, og det har hidtil vist sig, at der har været Ansøgere nok til Embederne, hvilket

atter viser, at det er en Dei, der nok er værd at slaa ind paa. Det er ganske sikkert, vi bør tage Hensyn til Dyrctiden; men jeg tror nok, vi allesammen ere enige om, at der ingen Dyrctid er nu. Men ville vi tage Hensyn til Skatteyderne, maa vi fra Finantslovens 1ste Behandling huske paa, hvorledes det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) udtalte sig om den Fare, der truede Landmanden. Nu skal jeg villig indrømme, at det sidste Aar ingenkunde har været saa daarligt for Landmanden. Der var jo udmærket Hol, det kan ikke negtes; men Sagen var, at Priserne vare altsor smaa, og det gjorde, at de Guller, der forhen vare opstaaede i Landmandens Kasse, ikke kunde blive udfyldte. Ville vi nævne Arbejderne i Kjøbstad og paa Landet, saa er det ganske sikkert, at i Byerne har det været meget trangt, idet mange Arbeidere kom til at gaa ledige, fordi Fabrikker vare standsede eller ikke kunde føre saa stor en Forretning, som de forhen havde havt, og sølgelig har der været Trang hos Arbejderne i Byerne. Man skal selvfølgelig tage Hensyn til de arbejdende Klasser; de svare gennem Tolben deres Bidrag til Statskassen, og derigennem faae Embedsmændene deres Løn. Landarbejderne have ogsaa haft adskillig Mangel i de sidste Aar, ikke alene derved, at Lønnen er sunken, men ogsaa derved, at de ikke have havt Noget at bestille. Sa, selv ifjor i den bedste Tid var der Arbeidere, som ikke altid kunde finde Beskjæftigelse, og om Vinteren er det jo sjældent, at Landarbejderne kunne faae fuldt op at bestille. Hvad nu Handelsstanden angaar, da er jo Prisen paa de fleste Varer sunken det ene Aar efter det andet, men naar Prisen synker paa Varerne, saa gaar det ud over Handelsstanden, og Mange have vist tabt betydelige Summer. Hvorledes stiller det sig nu ligeoverfor Haandværkerne? Jeg vil ikke tale om de overskydige Ting, men der er dog mange Ting, man ikke har anstafset sig paa Grund af de knappe Tider eller dog opsat at anstafte til en anden Tid; men Følgen deraf har været, at Haandværkerne ogsaa have tabt ved de sidste Aar. Naar vi saaledes se hen til Skatteydernes Stillings i det Hele taget, kan det ikke negtes, at der i de sidste Aar har været ikke ringe økonomiske Tryk tilstede overfor Befolkningen, og saa skulle vi dog vedblive at give Embedsmændene Dyrctidstillæg! Det er den eneste Klasse i Samfundet, som skulde leve flot, medens Skatteyderne ere saa trykkede. Jeg maa sige ligesom den ærede sidste Taler, at jeg ikke kan forstaa, hvorledes de Herrer i Udvalget kunne finde det rigtigt endnu at vedblive at give Embedsmændene Dyrctidstillæg. Jeg har nok hørt Enkelte udtale sig om, at det ikke vilde være rigtigt at tage det fra Embedsmændene iaar, siden vi gave dem det ifjor; men jeg synes ikke, det er en rigtig Begrundelse af denne Sag. Fordi vi gjorde galt ifjor, saa skulle vi vedblive at gjøre galt iaar, tilmed, da Priserne ere sunkne